

Arrest

nr. 168 448 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MEUE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 oktober 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 23 februari 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 9 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 2 mei 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat het aangetekend schrijven van de griffie van de Raad met de vraag of zij al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen een eerste maal werd aangeboden op 6 januari 2016, dat er niemand aanwezig was om deze zending in ontvangst te nemen en dat de postbode een bericht heeft achtergelaten met enkel een vermelding van de familienaam ‘[I.]’. Aangezien de verzoekende partij inwoont bij haar zus die dezelfde familienaam draagt, deze zus reeds langer op het betreffende adres woont en zij vaak aankopen online doet, zijn zij er van uit gegaan dat het bericht bestemd was voor de zus, die eenmaal om de twee weken langsgaat bij de post om de voor haar bestemde zendingen af te halen. De verzoekende partij meent dat er aldus geen sprake is van een geldige kennisgeving en wijst erop dat zij het nodige heeft gedaan van zodra zij zich heeft gerealiseerd dat de voormelde aangetekende zending voor haar en niet voor haar zus was bestemd. De voorzitter wijst erop dat de Raad de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande zal dienen toe te passen. De verwerende partij heeft geen opmerkingen”*

2.5. Wat betreft het schrijven van de Raad aangaande de vraag of verzoeker al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen, wijst de Raad erop dat dit schrijven bij aangetekende zending van 5 januari 2016 werd verzonden (zie bewijs in het rechtsplegingsdossier). Naar analogie met artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet gaat de termijn om een antwoord kenbaar te maken aangaande de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, in vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, in casu 5 januari 2016, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Vertrekkend vanuit dit vermoeden van ontvangst op de derde werkdag na de overhandiging van de zending aan de postdiensten, betrof de laatste nuttige dag om een antwoord te verstrekken 15 januari 2016, zodat de bij aangetekend schrijven van 28 januari 2016 kenbaar gemaakte wens om geen synthesememorie neer te leggen laattijdig is. Zoals reeds gezegd geldt het vermoeden van ontvangst op de derde werkdag die volgt op die waarop de brief van de griffie aan de post werd overhandigd, *“tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker in casu zelf een bewijs overmaakt waaruit blijkt dat voormelde zending reeds op 6 januari 2016 aan zijn woonst werd aangeboden. Aldus dient te worden vastgesteld dat – vertrekkend vanuit de door verzoeker aangetoonde reële datum van aanbidding van de aangetekende zending – de laatste nuttige dag om een antwoord te verstrekken, 14 januari 2016 betrof, zodat de met een aangetekend schrijven van 28 januari 2016 kenbaar gemaakte wens om geen synthesememorie neer te leggen, laattijdig is.

2.6. Verzoeker meent evenwel dat voormelde aanbidding op 6 januari 2016 niet kan worden beschouwd als een geldige kennisgeving en verwijst hierbij naar het gegeven dat het bericht dat door de postbode werd achtergelaten enkel zijn achternaam bevatte, waardoor verwarring is ontstaan omtrent de

bestemming van de zending – hijzelf dan wel zijn tevens op hetzelfde adres wonende zus – en dat zijn zus deze zending slechts twee weken later is gaan afhalen bij het postkantoor. De Raad dient er in deze op te wijzen dat opdat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig geschiedt, het voldoende is dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of aan een ander op dat adres verblijvend persoon heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus een bericht heeft achtergelaten waarin de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.499, RvS 27 oktober 2014, 208.491 en RvS 18 januari 2014, nr. 226.239). Hierbij wordt de kennisgeving geacht te zijn gebeurd op het dag van de aanbidding van de brief bij de woonplaats van de betrokkene en niet bij het verstrijken van de termijn toegekend voor het ophalen van de aangetekende zending bij het postkantoor (RvS 8 juni 1983, nr. 23.342 en RvS 28 april 1987, nr. 27.843) of op de dag dat de betrokkene daadwerkelijk het betrokken aangetekend schrijven gaat afhalen (RvS 15 maart 2005, nr. 142.581). Waar verzoeker aldus meent dat de termijn om een antwoord over te maken aangaande de wens om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen slechts zou beginnen te lopen op het ogenblik dat zijn zus de aangetekende zending dienaangaande ging afhalen in het postkantoor – d.i. op 21 januari 2016 – dient de Raad op te merken dat dergelijke stelling geen steun vindt in de hierboven weergegeven rechtspraak van de Raad van State. In zoverre verzoeker nog zou aangeven dat hijzelf niet duidelijk als belanghebbende werd geïdentificeerd op het bericht dat in de brievenbus werd achtergelaten, daar dit enkel een achternaam bevatte en dit derhalve voor verwarring zorgde omtrent de precieze adressant van de zending – hijzelf dan wel zijn zus – wijst de Raad er op dat verzoeker hiervan geen enkel bewijs bijbrengt zodat deze bewering niet kan worden geverifieerd op haar feitelijkheid. Hetzelfde geldt voor de bewering dat zijn zus veronderstelde dat de brief voor haar bedoeld was en dat zij de gewoonte heeft twee weken te wachten alvorens zij haar briefwisseling gaat ophalen bij de postdiensten. Dergelijk ongestaafd betoog kan dan ook niet volstaan om te argumenteren dat de kennisgeving niet op geldige wijze geschiedde. Louter ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat van verzoeker bovendien kan worden verwacht dat hij, wanneer hij een procedure bij de Raad opstart en er zich een maand en twee weken later een notificatie van een aangetekende zending in zijn brievenbus bevindt, waarop zijn achternaam prijkt, zich ervan vergewist of deze aangetekende zending een briefwisseling inzake zijn hangende zaak betreft.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of hij een syntheseseminarie wenst over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA